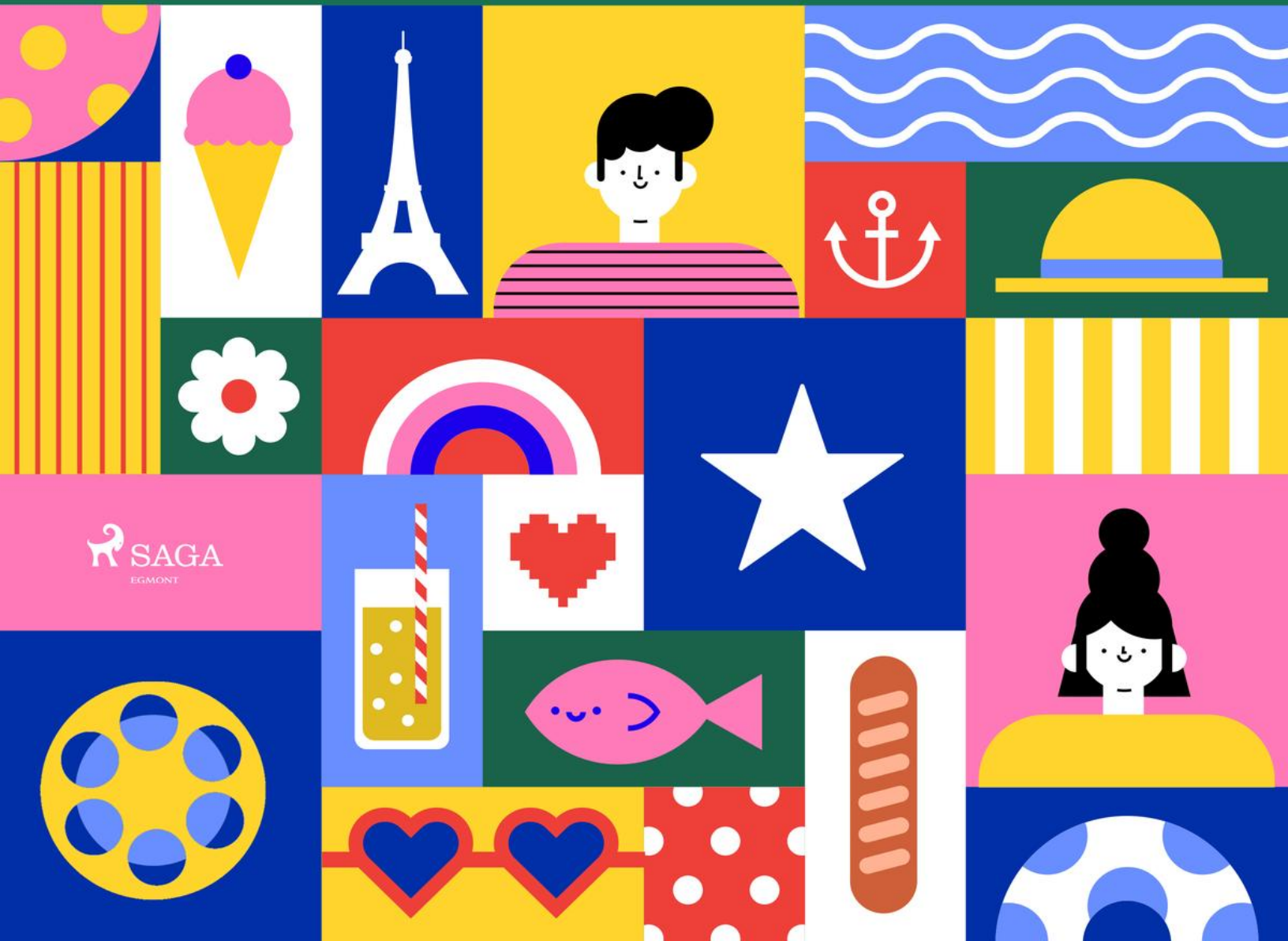

Viiivi Pusu ja villit haaveet

TITTAMARI
MARTTINEN

Tittamari Marttinen

Viiivi Pusu ja villit haaveet

SAGA Egmont

Viivi Pusu ja villit haaveet

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2010, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726983289

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Sinisen meren rannalla ei sada räntää

— Viivi, oletko siellä? Carmen henkäisi korvaani puhelimesta.

En järin ilahtunut Carmenin puhelusta keskellä yötä. Olimme illalla katselleet kavereiden kanssa aika jännittävää leffaa, ja minulla oli muutenkin ollut vaikeuksia saada unen päästä kiinni.

— Tietysti, minä tuhahdin. Kuka muu vastaisi yöllä kännykkääni. Itsekin olin ihan sattumalta unohtanut kännykän yöksi päälle. Yleensä sammutin sen kokonaan, sillä en halunnut herätä sen pirinään.

— Lähde minun kanssani Etelä-Ranskaan! Carmen pyysi.

— Mitä?! En ollut uskoa korviani.

Carmen toisti asiansa.

— Etelä-Ranskaan. Marseilleen.

— Tietysti lähden, lupasin heti. Carmen selosti ummet ja lammet työmatkastaan. Hänen pitäisi esitellä Marseillessa uutta, ranskaksi käännettyä nuortenkirjaansa. Carmen on siis isäni tyttöystävä ja ammatiltaan kirjailija sekä näyttelijä.

— Niin, jos saan vapaata koulusta, minä jatkoin.

— Kyllä se varmaan järjestyy, Carmen henkäili. — Pyydän isääsi soittamaan sille opettajallesi... mikä hänen nimensä taas olikaan?

— Varma, minä sanoin. —Varma Virtanen.

— Kuulostaa ankaralta, Carmen pohdiskeli. — Vai pitäisikö soittaa suoraan rehtorille, rakkaalle Herkolle? Herkko Ravun saan kyllä helposti kiedottua pikkusormeni

ympärille, Carmen liversi. Hän tunsu reksin hyvin, sillä oli itsekun vuosia sitten käynyt samaa Ruusuvuoren alakoulua, joka oli minun opinahjoni, ja Rapu oli ollut hänenkin rehtorinsa.

— Soita varmuuden vuoksi molemmille, minä ehdotin ja haukottelin äänekkäästi. - Jutellaan aamulla lisää.

— Ihanaa, että suostut, Carmen huudahteli. — Sinisen Välimeren rannalla ei sada räntää, muista se. Kauniita unia, Viivi!

Aamulla herätessäni olin varma, että olin nähnyt unta. Tuskinpa Carmen oli oikeasti soittanut minulle ja pyytänut minua lähtemään Ranskaan noin vain, kesken lukukauden. Tarkistin saapuneet puhelut kännykästäni. Ja ihan totta. Aamuyöllä kello 00.45 olin saanut puhelun Carmenin numerosta. Ja vielä vastannut siihen!

Leijailin iloisesti keittiöön aamiaiselle.

— Minä lähden Carmenin kanssa Ranskaan, julistin ovelta.

— Mitä? Miksi Carmen ei mene sinne Pertun kanssa? äiti kysyi ovelta. Niinpä. Miksi Carmen ei menisi isäni eli oman sulhasensa kanssa. Mielialani laski romahtaen.

— Viivi, sinähän olet lähdössä Tanskaan etkä Ranskaan, Mikko huomautti.

Siinä toinen tosiseikka. Olin unohtanut autuaasti, että olin tosiaan lähdössä Tanskaan, missä elokuvani esitettäisiin Köpiksessä nuorten elokuvafestivaaleilla.

— Voi ei! parkaisin. — Mutta minä haluan sekä Tanskaan että Ranskaan!

— Elämä on täynnä vaikeita valintoja, äiti hymähti. — Et voi olla koko ajan poissa koulusta. Valitset jommankumman. Mahtoiko Carmen olla edes tosissaan, kun pyysi sinua?

— Tietysti oli! minä huudahdin. — Se soitti keskellä yötä! Ei kai se soittaisi niin outoon aikaan, ellei olisi

tosissaan.

— Sinä olet nähnyt unta, äiti päätteli. — Miksi ihmeessä Carmen olisi soittanut keskellä yötä? Ei tietenkään ole! Sinä olet kuvitellut koko jutun!

— Niin kai sitten, sanoin vaisusti. Pitäisi kai hakea kännykkä huoneesta ja näyttää puhelutiedot äidille. Äiti työnsi kuitenkin eteeni lautasellisen kaurapuuroa, ja aloin popsia sitä kiltisti. Vähän myöhemmin laahustin huoneeseeni pukeutumaan. Vilkaisin kännykkääni tulleet viestit.

”Herkko Rapu -murunen antoi sinulle luvan lähteä Marseilleen!” Carmen julisti viestissään.

”Onko jo matkakuume? Kohta olet Köpiksessä!” Unto intoili omassa viestissään.

Köpiksessä? Nielaisin. En voisi olla kahdessa paikassa samaan aikaan. En vaikka kuinka haluaisin.

Matikkamokia ja raivonpuuskia

Laahustin kouluun, eikä edes Tuomas saanut minua piristymään, vaikka hän koukkasi meidän kautta, jotta voisimme kävellä samaa matkaa.

— Et näytä kovin iloiselta, Tuomas totesi.

— En ole kovin iloinen, sanoin ja kerroin Carmenin soitosta.

— Et ole iloinen, vaikka pääset Marseilleen? Tuomas ihmetteli. — Voisinko minä mennä sinne Carmenin kanssa?

— Et, minä kielsin jyrkästi. — Minä menen itse.

— Tietysti menet, Tuomas nauroi. — Miksi sitten olet niin onneton?

— Köpiksessä esitetään se minun leffani, huokaisin. — Samaan aikaan. En voi olla kahdessa paikassa yhtä aikaa.

— Milloin menet Tanskaan? Tumppi kysyi.

— Ensi viikonloppuna, minä sanoin.

— Milloin Carmen lähtee Ranskaan? Tumppi jatkoi.

— En tiedä... ilmeisesti ensi viikonloppuna, minä epäröin.

Tuomaksen kasvoille levisi innostunut ja vähän ovela ilme.

— Minä selvitän asiaa, jookos? hän ehdotti.

Kohautin olkapäitäni.

— Jos se tekee sinut iloiseksi, sanoin.

— Ei, vaan se tekee sinut iloiseksi, Tumppi arveli.

Koko ekan tunnin Tuomas puuhasteli puhelimensa parissa, lähetteli tekstareita, ramppasi Varma Virtasen pöydän luona ja opehuoneessa. Ihmeellistä, että Varma

antoi hänen puuhailla tuota kaikkea. Tuomas oli mestari vakuuttamaan open siitä, että hänen puuhansa olivat tärkeitä.

Minua jopa nauratti vähän, vaikka päivä oli muuten kehkeytymässä kaameaksi. Sain Linda-Liisan heti silmilleni.

— Onko sinun tosiaan pakko nauraa noin kovaa? Linda puuskahti.

— Ei Viivi naura yhtään tavallista kovempaa, Pinja puolusti minua salamana.

— Viivi nauraa ÄRSYTTÄVÄN kovalla äänellä, Linda valitii ja kurtisteli kulmiaan.

— Anteeksi, voin olla nauramattakin, minä sanoin.

— Ja viime aikoina sinä olet koko ajan puhunut ÄRSYTTÄVÄN kovalla äänellä, Linda jatkoi.

— En takuulla ole, minä aloin hiiltyä. — Puhun ihan tavallisella äänellä! Kysy vaikka... Pinjalta!

— Viivi puhuu ihan tavallisella äänellä, Pinja vakuutti.

— Minusta Viivi puhuu liian hiljaisella äänellä, Unto puuttui puheeseen.

— Älä höpötä! Linda kivahti.

— Linda, miksi sinulla on pinna niin kireällä? minä kysyin.

— Ei minulla ole pinna kireällä, vaan sinä puhut ja naurat ärsyttävän äänekkäästi, Linda sanoi. — Etkö ole itse huomannut? Aina kun olet Tuomaksen seurassa, te kumpikin alatte puhua kauhean äänekkäästi ja metelöivästä. Ei teidän tarvitse näyttää kaikille, että olette niin onnellisia siitä, kun olette kimpassa, kyllä me tajutaan vähemmälläkin.

Huokaisin. Taasko se alkoi?

— Linda...

— Etkö tajua, että toisia se voi ärsyttää, Linda sanoi.

Linda oli eilenkin saanut ihan kauheita raivonpuuskia. Olimme olleet porukalla elokuvissa, ja Linda oli kyräillyt minua. Kun olin sanonut jotain, Linda oli heti väittänyt vastaan. Miksi ihmeessä hän otti minut aina silmätikukseen?

— Etkö nyt tajua, Pinja sanoi ja veti minut etäämmäs.

— Lindalla on sydänsuruja.

— Ei kai?

Pinja selitti surujen johtuvan serkkupojistani Rasmuksesta ja Justuksesta. Linda oli ihastunut hiihtoloman aikana palavasti Justukseen... ei kun sittenkin Rasmukseen. Pinja itse oli ihan läöpällänsä Justukseen.

— Ei kai Rasmus ole loukannut Lindaa? minä aloitin.

— Eivät Linda ja Rasmus edes ole yhdessä, Pinja sanoi.

— Me neljä vain kirjoitellaan pikaviestejä toisillemme, mesetetään ja pidetään hauskaa ja sellaista. Mutta Rasmus ei enää lähetele viestejä yhtä usein kuin ennen. Se kai Lindaa ottaa päähän. Linda pelkää, että se on kiinnostunut jostain toisesta tytöstä.

— Älä ota Lindan juttuja henkilökohtaisesti, Untokin lohdutti.

Vaikka järjellä tiesin kaiken tämän, olin silti aika alakuloinen. Eilinen iltakin oli ollut hetki hetkeltä rankempi, kun olimme olleet leffan jälkeen isolla porukalla pirtelöbaarissa suunnittelemassa maantiedon esitelmää, ja Linda oli jatkuvasti silmäillyt minua ja Tuomasta ivallisesti ja heitellyt piikitteleviä kommenttejaan.

— Väittele Lindan seuraa nyt jonkin aikaa, että se rauhoittuu, Pinja neuvoi.

— Niin kai sitten, minä huokaisin. — Miten muuten Justus?

— Mitä siitä? Pinja kysyi.

— Eivät kai sen viestit sinulle ole harventuneet?

— No jaa... Kyllä me kirjoitellaan aika säännöllisesti, Pinja sanoi. — Me kuulutaan moniin kerhoihin netissä ja käydään aina kommentoimassa samoilla sivustoilla toistemme kommentteja.

— Sehän kuulostaa kivalta, minä sanoin.

Unto ei sanonut mitään. Hän vain katseli vuorotellen minua ja vuorotellen Pinjaa.

Pari tuntia myöhemmin Tuomaksella oli minulle hyviä uutisia.

— Selvitin sinun puolestasi kaiken, hän iloitsi. — Matkaat ensin Carmenin kanssa Köpikseen. Siis perjantaina, kun siellä vietetään festivaalia. Katsotte leffat ja lennätte sitten Köpiksestä suoraan Marseilleen. Kaikki on kunnossa.

— Tumppi, sinä olet aarre! minä henkäisin ja mielialani kohosi melkein pilviin.

— Älä kutsu minua Tumpiksi, Tumppi pyysi.

— Minun pitää soittaa Carmenille ja kysyä...

— Minä soitin sille jo, isäsi järjestää liput ja muut, Tuomas sanoi.

— Mahtavaa! minä riemuitsin.

— Viivi ja Tuomas, lopettakaa tuo hälinä ja keskittykää matikankokeeseen, Varma pyysi.

Linda loi meihin voitonriemuisen silmäyksen.

Matikankokeeseen? Sanat porautuivat hiljalleen tajuntaani. Oliko meillä muka matikankoe?

— Eihän meille ole ker-...

— Shh! Nyt hiljaisuus ja keskity kokeeseen, Varma sanoi minulle pistävästi ja jakoi paperit pulpeteille.

Pyörittelin lyijykynää sormissani ja tuijotin haaveillen ulos ikkunasta. Ulkona satoi tiuhasti räntää. Mitä Carmen olikaan sanonut — sinisen meren rannalla ei sada räntää! Olisi kyllä ihanaa päästä hetkeksi pois Ruusuvuoresta. En

jaksanut enää olla Lindan raivareiden kohteena. Ehkä Linda olisi rauhoittunut siihen mennessä, kun palaisin takaisin.

En jaksanut murehtia matikankokeen kaavoja. En ymmärtänyt niistä juuri mitään, vaikka matikka on yleensä lempiaineeni. Miten ympyrän pinta-alan nyt muka saattoi saada selville? En vain pystynyt keskittymään. Suunnittelin jo täyttä päätä, mitä Carmen ja minä tekisimme matkalla.

Carmen soittelikin minulle koulun jälkeen.

— Kyllä se on sitten kiva kaveri se Tuomas, Carmen ihasteli.

— Joo, on se ihan mukava, minä sanoin ja lausuin samassa epäilykseni ääneen: — Se haluaa päästä minusta eroon pariksi päiväksi. Miksi se muuten järjestelisi niin innolla matkaani?

Carmen kikatti.

— Vai eroon! Älä höpötä, hän pyysi. — Tuomas on tosiystävä. Kiva, että hän auttaa sinua.

— Joo, niin on, minä vakavoiduin.

— Nähdään perjantaina lentokentällä, Carmen sanoi.
— Voiko Eeva tai Mikko heittää sinut sinne?

— Tietysti, minä nauroin.

— Onpa kivaa, kun sinä ja Lotta saatte vihdoinkin tavata toisenne, Carmen jatkoi.

— Lotta... Kukas se nyt taas olikaan? minä ihmettelin.

— Lotta, se kiinanharjakoira, Carmen muistutteli mieleeni. — Kerroimmehan me sinulle siitä. Se on vastanäyttelijäni uudessa leffassa. Se asuu meillä, jotta tutustuisimme toisiimme. Sofia Kuppila osti sen joltain koulukaveriltaan, joka kasvattaa valioyksilöitä. Se on nyt minun ja Pertun koira, vaikka meiltä ei ole edes kysytty, haluammeko sitä omaksi.

— No, oletteko tutustuneet siihen? kysyin.

— Emme vielä, Carmen sanoi vaivautuneena. — Lotta on aika villi. Tai sitten minä en vain ymmärrä koiria. Mutta ehkä sinä ymmärrät?

— Tykkään kyllä koirista, sanoin. — Mutta en ole kovin tottunut niihin. Kai me kuitenkin pärjätään. Miksi Lotta siis tulee mukaan?

— Minä mainitsin tästä matkasta Sofia Kuppilalle, Carmen tunnusti. — Sofia keksi, että osa uuden leffan kohtauksista kuvataan Ranskassa. Sofia tuntee ranskalaisia kameramiehiä. Sinä olet kuulemma luvannut olla assistenttina tai jotain vastaavaa.

— Niin, lupasin olla Sofian assistenttina sitten kesällä, täällä Suomessa, minä selitin. Koko Ranskankuvio oli minulle ihan uutta. Mutta mikäs siinä!

— Sofian sisko asuu poikansa kanssa siellä päin, ja sisko tulee auttamaan kuvausjäijestetyissä, Carmen jatkoi.

— Miksi se nyt siellä kuvataan? minä ihmettelin.

— Elokuvassa on kesä, Carmen selitti. — Suorastaan helle. Koko leffassa on tärkeintä, että aurinko paistaa. Suomen kesästä ei koskaan tiedä, se voi olla millainen tahansa. Kuvaukset menevät pieleen, jos koko ajan sataa. Niinpä Sofia on päättänyt kuvata tärkeimmät kohtaukset Marseillessa.

— Vau! minä hihkuin. — Siitä tulee hauskaa!

— Ehkä, Carmen vastasi hillitysti. — Kun nyt vain saisin sen koiran otteeseeni. Minulla on jotenkin tunne, että meidän kemiamme eivät kohta.